

עדיות ח:ה – עבודה זרה א:א

פרק ח – משנה ה

העיד רבי עקיבא משום נחמיה, איש בית דלי, שמשאימים האשה על פי עד אחד. העיד רבי יהושע על עצמות שנמצאו בדיר העצים, אמרו חכמים, מלקט עצם ועצם והכל טהור:

פרק ח – משנה ו

אמר רבי אליעזר, שמעתי, כשהיו בונים בהיכל, עושים קלעים להיכל וקלעים לעזרות, אלא שבהיכל בונים מבחוץ, ובעזרה בונים מבפנים. אמר רבי יהושע, שמעתי, שמקריבין אף על פי שאין בית, ואוכלים קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים, קדשים קלים ומעשר שני, אף על פי שאין חומה, שקדשה ראשונה קדשה לשעתי וקדשה לעתיד לבא:

פרק ח – משנה ז

אמר רבי יהושע, מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי, ששמע מרבו ורבו מרבו, הלכה למשה מסיני, שאין אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרוב, אלא לרחק המקורבין בזרוע ולקרוב המרחקין בזרוע. משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן ורחקה בן ציון בזרוע, ועוד אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בזרוע. כגון אלו, אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרוב. רבי יהודה אומר, לקרב, אבל לא לרחק. רבי שמעון אומר, להשוות המחלקת. וחכמים אומרים, לא לרחק ולא לקרב, אלא לעשות שלום בעולם, שנאמר (מלאכי ג) הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם:

הדרן עלך מסכת עדיות

מסכת עבודה זרה

פרק א – משנה א

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילו
ולשאל מהן, להלותן וללות מהן, לפרען ולפרע מהן.
רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו,
אף על פי שמצר הוא עכשיו, שמח הוא לאחר זמן:

עבודה זרה א:ב – א:ה

פרק א – משנה ב

רבי ישמעאל אומר, שלשה ימים לפניהם ושלשה ימים לאחריהם, אסור. **וחכמים** אומרים, לפני אידיהו אסור, לאחר אידיהו מתר:

פרק א – משנה ג

ואלו אידיהו של גוים, קלנדא, וסטרנורא, וקרטסים, ויום גנסיא של מלכים, ויום הלידה, ויום המיתה, דברי **רבי מאיר**. **וחכמים** אומרים, כל מיתה שיש בה שרפה, יש בה עבודה זרה. ושאינן בה שרפה, אין בה עבודה זרה. יום תגלחת זקנו ובלוריתו, יום שעלה בו מן הים, ויום שיצא בו מבית האסורים, וגוי שעשה משתה לבנו, אינו אסור אלא אותו היום ואותו האיש בלבד:

פרק א – משנה ד

עיר שיש בה עבודה זרה, חוצה לה מתר. היא חוצה לה עבודה זרה, תוכה מתר. מהו לילך לשם. בזמן שהדרך מיחדת לאותו מקום, אסור. ואם היא יכול להלך בה למקום אחר, מתר. עיר שיש בה עבודה זרה והיו בה חניות מעטרות ושאינן מעטרות, זה היא מעשה בבית שאן, ואמרו **חכמים**, המעטרות אסורות ושאינן מעטרות מתרות:

פרק א – משנה ה

אלו דברים אסורים למכר לגוים, אצטרובלין, ובנות שוח ופטוטרותיהו, ולבונה, ותרגול הלבן. **רבי יהודה** אומר, מתר למכור לו תרגול לבן בין התרגולין. ובזמן שהוא בפני עצמו, קוטע את אצבעו ומוכרו לו, לפי שאין מקריבין חסר לעבודה זרה. ושאר כל הדברים, סתמן מתר, ופרושן אסור. **רבי מאיר** אומר, אף דקל טב וחצב ונקליבם אסור למכר לגוים:

עבודה זרה א:ו – א:ט

פרק א – משנה ו

מקום שנהגו למכר בהמה דקה לגוים, מוכרין.
מקום שנהגו שלא למכר, אין מוכרין. ובכל מקום אין מוכרין
להם בהמה גסה, עגלים וסיחים, שלמים ושבורין.
רבי יהודה מתיר בשבורה. **ובן בתירה** מתיר בסוס:

פרק א – משנה ז

אין מוכרין להם דבין ואריות וכל דבר שיש בו נזק לרבים.
אין בונים עמהם בסילקי, גרדום, ואצטדיא, ובימה.
אבל בונים עמהם בימוסיות ובית מרחצאות.
הגיעו לכפה שמעמידין בה עבודה זרה, אסור לבנות:

פרק א – משנה ח

ואין עושין תכשיטין לעבודה זרה, קטלאות ונזמים וטבעות.
רבי אליעזר אומר, בשכר מתר. אין מוכרין להם במחבר לקרקע,
אבל מוכר הוא משיקצע. **רבי יהודה** אומר, מוכר הוא לו על מנת לקוץ.
אין משפירין להם בתים בארץ ישראל, ואין צריך לומר שדות.
ובסוריא משפירין להם בתים, אבל לא שדות.
ובחוץ לארץ מוכרין להם בתים ומשפירין שדות, **דברי רבי מאיר**.
רבי יוסי אומר, בארץ ישראל משפירין להם בתים, אבל לא שדות.
ובסוריא מוכרין בתים ומשפירין שדות. ובחוצה לארץ מוכרין אלו ואלו:

פרק א – משנה ט

אף במקום שאמרו להשכיר, לא לבית דירה אמרו, מפני שהוא מכניס
לתוכו עבודה זרה, שנאמר (דברים ז) ולא תביא תועבה אל ביתך.
ובכל מקום לא ישכיר לו את המרחץ, מפני שהוא נקרא על שמו:

עבודה זרה ב:א – ב:ד

פרק ב – משנה א

אין מעמידין בהמה בפנדקאות של גוים, מפני שחשודין על הרביעה. ולא תתיחד אשה עמהו, מפני שחשודין על העריות. ולא יתיחד אדם עמהו, מפני שחשודין על שפיכת דמים. בת ישראל לא תילד את הנכרית, מפני שמילדת בו לעבודה זרה. אבל נכרית מילדת בת ישראל. בת ישראל לא תניק בנה של נכרית, אבל נכרית מניקה בנה של ישראלית ברשותה:

פרק ב – משנה ב

מתרפאין מהו רפוי כמוו, אבל לא רפוי נפשות. ואין מסתפרין מהו בכל מקום, דברי רבי מאיר. **וחכמים** אומרים, ברשות הרבים מתר, אבל לא בינו לבינו:

פרק ב – משנה ג

אלו דברים של גוים אסורין ואסורן אסור הנאה. היין, והחמץ של גוים שהיה מתחלתו יין, וחרס הדרני, ועורות לבובין. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר, בזמן שהקרע שלו עגול, אסור. משוץ, מתר. בשר הנכנס לעבודה זרה, מתר. והיוצא, אסור, מפני שהוא כזבחי מתים, דברי רבי עקיבא. ההולכין לתרפות, אסור לשאת ולתת עמהם. והבאין, מתרין:

פרק ב – משנה ד

נודות הגוים וקנקניהו ויין של ישראל כנוס בהו, אסורין, ואסורן אסור הנאה, דברי רבי מאיר. ו**חכמים** אומרים, אין אסורן אסור הנאה. החרצנים והזגין של גוים אסורין, ואסורן אסור הנאה, דברי רבי מאיר. **וחכמים** אומרים, לחין, אסורין, יבשין, מתרין. המריס וגבינות בית אנקי של גוים אסורין, ואסורן אסור הנאה, דברי רבי מאיר. **וחכמים** אומרים, אין אסורן אסור הנאה:

עבודה זרה ב:ה – ג:א

פרק ב – משנה ה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שָׁאֵל רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כְּשֶׁהָיוּ מְהַלְכִין בְּדֶרֶךְ. אָמַר לוֹ, מִפְּנֵי מָה אָסְרוּ גְבִינֹת הַגּוֹיִם.
אָמַר לוֹ, מִפְּנֵי שְׁמַעְמִידִין אוֹתָהּ בְּקַבָּה שֶׁל נְבִלָה. אָמַר לוֹ, וְהֲלֹא קִבַּת עוֹלָה חֲמוּרָה מְקַבֶּת נְבִלָה, וְאָמְרוּ, כִּהֵן שִׁדְעָתוֹ יָפָה, שׁוֹרְפָה חַיָּה.
וְלֹא הוֹדוּ לוֹ, אֲבָל אָמְרוּ, אֵין נֶהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין. חָזַר, אָמַר לוֹ, מִפְּנֵי שְׁמַעְמִידִין אוֹתָהּ בְּקַבֶּת עֲגָלֵי עֲבוּדָה זָרָה. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, לָמָּה לֹא אָסְרוּהָ בְּהִנָּאָה. הִשְׂיֵאוּ לְדַבָּר אַחֵר, אָמַר לוֹ, יִשְׁמָעֵאל אָחִי, הִיאֲדָ אַתָּה קוֹרָא (שִׁיר הַשִּׁירִים א), כִּי טוֹבִים דְּדִידָ מִיָּין, אוֹ כִּי טוֹבִים דְּדִידָ.
אָמַר לוֹ, כִּי טוֹבִים דְּדִידָ. אָמַר לוֹ, אֵין הַדְּבָר כֵּן, שֶׁהָרִי חָבְרוּ מְלַמֵּד עָלָיו, לְרִיחַ שְׁמֹנֶיף טוֹבִים:

פרק ב – משנה ו

אֵלוּ דְבָרִים שֶׁל גּוֹיִם אָסוּרִין וְאֵין אָסוּרִין אֲסוּר הִנָּאָה.
חֶלֶב שְׁחֵלְבוּ גוֹי וְאֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאֵהוּ, וְהַפֶּת, וְהַשְּׁמֹן שְׁלֵהוּ.
רַבִּי וּבֵית דִּינֹו הִתִּירוּ בְּשִׁמּוֹן. וְשִׁלְקוֹת, וְכַבָּשִׁין שֶׁדָּרְכָן לְתַת לְתוֹכָן יָיִן וְחֶמֶץ, וְטָרִית טְרוּפָה, וְצִיר שֶׁאֵין בָּהּ דָּגָה כְּלָבִית שׁוֹטְטֵת בּוֹ, וְהַחֶלֶק, וְקָרַט שֶׁל חֲלֵתִית, וּמִלַּח סִלְקוֹנְטִית, הָרִי אֵלוּ אָסוּרִין וְאֵין אָסוּרִין אֲסוּר הִנָּאָה:

פרק ב – משנה ז

אֵלוּ מִתְרִין בְּאֲכִילָה. חֶלֶב שְׁחֵלְבוּ גוֹי וְיִשְׂרָאֵל רוֹאֵהוּ. וְהַדְּבֵשׁ.
וְהַדְּבָדְנִיּוֹת אֵף עַל פִּי שְׁמֹנֶטְפִין, אֵין בָּהֶם מְשׁוּם הַכֶּשֶׁר מִשְׁקָה.
וְכַבָּשִׁין שֶׁאֵין דָּרְכָן לְתַת לְתוֹכָן יָיִן וְחֶמֶץ. וְטָרִית שֶׁאֵינָה טְרוּפָה.
וְצִיר שֶׁישׁ בָּהּ דָּגָה. וְעֵלָה שֶׁל חֲלֵתִית. וְזִיתִים גְּלִסְקָאוֹת הַמְּגַלְגֵּלִין.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הַשְּׁלוּחִין, אָסוּרִין. הַחֲגָבִים הַבָּאִים מִן הַסְּלוּלָה, אָסוּרִין.
מִן הַהַפְתָּק, מִתְרִין. וְכֵן לְתֵרוּמָה:

פרק ג - משנה א

כָּל הַצְּלָמִים אֲסוּרִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּ נֶעְבְּדִין פְּעַם אַחַת בַּשָּׁנָה,
דְּבָרֵי רַבֵּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, אֵינוֹ אָסוּר אֶלָּא כָּל שֵׁשׁ בִּידוֹ מִקֵּל
אוֹ צֶפּוֹר אוֹ כְּדוֹר. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר, כָּל שֵׁשׁ בִּידוֹ כָּל דְּבָר:

עבודה זרה ג:ב – ג:ה

פרק ג – משנה ב

המוצא שבְּרֵי צְלָמִים, הָרִי אֵלֹו מְתָרִים. מִצָּא תְבַנִּית יָד או תְבַנִּית רֶגֶל,
הָרִי אֵלֹו אֲסוּרִים, מִפְּנֵי שְׁפִיזָא בְּהוֹן נֶעְבֵּד:

פרק ג – משנה ג

המוצא כָּלִים וְעֲלִיָּהֶם צוֹרֵת חֲמָה, צוֹרֵת לְבָנָה, צוֹרֵת דְּרָקוֹן,
יוֹלִיכֶם לַיָּם הַמְּלַח. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שֶׁעַל הַמְּכַבְּדִין, אֲסוּרִים.
שֶׁעַל הַמְּבֻזִין, מְתָרִין.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, שׁוֹחֵק וְזוֹרֵה לְרוּחַ או מְטִיל לַיָּם.
אָמְרוּ לוֹ, אֵף הוּא נֶעֱשָׂה זָבֵל, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יג)
וְלֹא יִדְבֶּק בִּידָד מְאוּמָה מִן הַחֲרָם:

פרק ג – משנה ד

שָׁאֵל פְּרוֹקְלוֹס בֶּן פְּלוֹסְפוֹס אֶת רַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּעֵכוּ, שֶׁהִיא רוּחַ בְּמִרְחָק
שֶׁל אֲפֻרֹדִיטִי, אָמַר לוֹ, כָּתוּב בְּתוֹרַתְכֶם, וְלֹא יִדְבֶּק בִּידָד מְאוּמָה מִן
הַחֲרָם. מִפְּנֵי מָה אַתָּה רוּחַ בְּמִרְחָק שֶׁל אֲפֻדוֹדִיטִי.
אָמַר לוֹ, אֵין מְשִׁיבִין בְּמִרְחָק. וְכִשְׂיָצָא אָמַר לוֹ, אֲנִי לֹא בָאתִי בְּגְבוּלָה,
הִיא בָאתָה בְּגְבוּלִי, אֵין אוֹמְרִים, נֶעֱשָׂה מִרְחָק לְאֲפֻרֹדִיטִי נוֹי, אֶלֶּא
אוֹמְרִים, נֶעֱשָׂה אֲפֻרֹדִיטִי נוֹי לְמִרְחָק.
דָּבַר אַחַר, אִם נוֹתְנִין לָךְ מָמוֹן הַרְבֵּה, אִי אַתָּה נִכְנָס לְעִבּוּדָה זָרָה
שֶׁלָּךְ עָרוֹם וּבַעַל קָרִי וּמִשְׁתִּין בְּפִנְיָה, וְזוֹ עוֹמְדַת עַל פִּי הַבַּיִת
וְכָל הָעָם מִשְׁתִּינִין לְפִנְיָה. לֹא נֶאֱמַר אֶלֶּא אֱלֹהֵיהֶם.
אֶת שְׁנוֹהֵג בּוֹ מְשׁוּם אֱלוֹהֵי, אֲסוּר.
וְאֶת שְׂאִינוֹ נוֹהֵג בּוֹ מְשׁוּם אֱלוֹהֵי, מְתָר:

פרק ג - משנה ה

הגוים העובדים את ההרים ואת הגבעות, הן מתרין ומה שעליהם
אסורים, שנאמר (דברים ז) לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת.
רבי יוסי הגלילי אומר, (שם יב) אלהיהם על ההרים, ולא ההרים
אלהיהם. אלהיהם על הגבעות, ולא הגבעות אלהיהם.
ומפני מה אשרה אסורה, מפני שיש בה תפיסת יד אדם, וכל שיש בה
תפיסת ידי אדם אסור. אומר רבי עקיבא, אני אובין ואדון לפניד.
כל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה נשאה ועץ רענן,
דע שיש שם עבודה זרה:

עבודה זרה ג:ו – ג:ט

פרק ג – משנה ו

מי שהיה ביתו סמוך לעבודה זרה ונפל, אסור לבנותו.
כיצד יעשה, כונס בתוך שלו ארבע אמות ובונה.
היה שלו ושל עבודה זרה, נדון מחצה על מחצה.
אבניו עציו ועפרו, מטמאין כשרץ, שנאמר (דברים ז) שקץ תשקצנו.
רבי עקיבא אומר, כנדה, שנאמר (ישעיה ל) תזרם כמו דוה,
צא תאמר לו, מה נדה מטמאה במשא, אף עבודה זרה מטמאה במשא:

פרק ג – משנה ז

שלשה בתים הן. בית שבנוי מתחלה לעבודה זרה, הרי זה אסור.
סידו וכירו לעבודה זרה וחדש, נוטל מה שחדש.
הכניס לתוכה עבודה זרה והוציאה, הרי זה מתר.
שלש אבנים הן. אבן שחצבה מתחלה לבימוס, הרי זו אסורה.
סידה וכירה לשם עבודה זרה וחדש, נוטל מה שחדש.
העמיד עליה עבודה זרה וסלקה, הרי זו מתרת.
שלש אשרות הן. אילן שנטעו מתחלה לשם עבודה זרה, הרי זה אסור.
גדעו ופסלו לשם עבודה זרה והחליף, נוטל מה שהחליף.
העמיד תחתיה עבודה זרה ובטלה, הרי זה מתר.
איזו היא אשרה, כל שיש תחתיה עבודה זרה.
רבי שמעון אומר, כל שעובדין אותה.
ומעשה בצידו באילן שהיו עובדין אותו, ומצאו תחתיו גל.
אמר להן **רבי שמעון**, בדקו את הגל הזה, ובדקוהו ומצאו בו צורה.
אמר להן, הואיל ולצורה הן עובדין, נתיר להן את האילן:

פרק ג – משנה ח

לא ישב בצלה. ואם ישב, טהור. ולא יעבר תחתיה. ואם עבר, טמא.
היתה גוזלת את הרבים, ועבר תחתיה, טהור.
וזרעין תחתיה ירקות בימות הגשמים אבל לא בימות החמה.
והחזרין, לא בימות החמה ולא בימות הגשמים.
רבי יוסי אומר, אף לא ירקות בימות הגשמים,
מפני שהנמיה נושרת עליהן והוה להן לזבל:

פרק ג- משנה ט

נֹטֵל מִמֶּנָּה עֵצִים, אֲסוּרִים בַּהֲנָאָה. הַסֵּיק בְּהוֹן אֶת הַתְּנוּרָה, אִם חֲדָשׁ, יִתֵּן.
וְאִם יָשׁוּן, יֵצֵן. אָפָה בּוֹ אֶת הַפֶּתַח, אֲסוּרָה בַּהֲנָאָה.
נִתְעַרְבָה בְּאַחֲרוֹת, כָּלֵן אֲסוּרוֹת בַּהֲנָאָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, יוֹלִיד הַנָּאָה לִים הַמֶּלֶח. אֲמָרוּ לוֹ, אִין פְּדִיוֹן לַעֲבוּדָה
זָרָה. נֹטֵל הַיִּמְנָה כְּרֹכֶר, אֲסוּר בַּהֲנָאָה. אָרֶג בּוֹ אֶת הַבְּגָד, הַבְּגָד אֲסוּר
בַּהֲנָאָה. נִתְעַרְבַּ בְּאַחֲרִים וְאַחֲרִים בְּאַחֲרִים, כָּלֵן אֲסוּרִין בַּהֲנָאָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, יוֹלִיד הַנָּאָה לִים הַמֶּלֶח.
אֲמָרוּ לוֹ, אִין פְּדִיוֹן לַעֲבוּדָה זָרָה:

עבודה זרה ג:י – ד:ג

פרק ג – משנה י

בִּיצַד מְבִטְלָה. קָרְסָם, וְזָרַד, נָטַל מִמֶּנָּה מִקַּל אוֹ שְׂרָבִיט,
אִפְלוּ עָלָה, הָרִי זוֹ בִּטְלָה. שְׂפִיָּה לְצַרְפָּה, אֲסוּרָה. שְׂלֵא לְצַרְפָּה, מִתְּרַת:

פרק ד – משנה א

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, שְׁלֹשׁ אַבְנִים זוֹ בִּצַד זוֹ בִּצַד מְרַקוּלִיס, אֲסוּרוֹת.
וְשִׁתִּים, מִתְּרֹת. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, שְׁנֵאֵרוֹת עִמוֹ, אֲסוּרוֹת.
וְשֵׁאוֹן נִרְאוֹת עִמוֹ, מִתְּרֹת:

פרק ד – משנה ב

מִצָּא בְּרֵאשׁוֹ מְעוֹת, כְּסוֹת אוֹ כְּלִים, הָרִי אֵלוֹ מִתְּרִין.
פְּרִכִּילֵי עֲנָבִים וְעֵטְרוֹת שֶׁל שְׂבָלִים וְיֵינֹת וְשִׁמְנִים
וְסֻלְתוֹת וְכָל דָּבָר שֶׁכִּיּוֹצֵא בּוֹ קָרֵב עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, אֲסוּר:

פרק ד – משנה ג

עֲבוּדָה זָרָה שֶׁהָיָה לָהּ גִּנְהָ אוֹ מְרַחֵץ, נִהְגִּין מִהֵן שְׂלֵא בְּטוֹבָה
וְאִין נִהְגִּין מִהֵן בְּטוֹבָה. הָיָה שְׂלָה וְשָׁל אַחֲרֵים,
נִהְגִּין מִהֵן בֵּין בְּטוֹבָה וּבֵין שְׂלֵא בְּטוֹבָה:

עבודה זרה ד:ד – ד:ז

פרק ד – משנה ד

עבודה זרה של נכרי, אסורה מיד. ושל ישראל, אין אסורה עד שתעבד. נכרי מבטל עבודה זרה שלו ושל חברו, וישראל אינו מבטל עבודה זרה של נכרי. המבטל עבודה זרה, בטל משמשיה. בטל משמשיה, משמשיה מתרין והיא אסורה:

פרק ד – משנה ה

כיצד מבטלה, קטע ראש אזנה, ראש חטמה, ראש אצבעה, פחסה אף על פי שלא חסרה, בטלה. רקק בפניה, השתין בפניה, גררה, וזרק בה את הצואה, הרי זו אינה בטלה. מכרה או משכנה, **רבי** אומר, בטל. **וחכמים** אומרים, לא בטל:

פרק ד – משנה ו

עבודה זרה שהניחיה עובדיה בשעת שלום, מתרת. בשעת מלחמה, אסורה. בימוסיאות של מלכים, הרי אלו מתרות, מפני שמעמידן אותם בשעה שהמלכים עוברים:

פרק ד – משנה ז

שאלו את **הזקנים** ברומי, אם אין רצונו בעבודה זרה, למה אינו מבטלה. אמרו להן, אלו לדבר שאין צורך לעולם בו היו עובדין, היה מבטלו. הרי הן עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים ולמזלות. יאבד עולמו מפני השוטים. אמרו להן, אם כן, יאבד דבר שאין צורך לעולם בו ויניח דבר שצורך העולם בו. אמרו להן, אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם של אלו, שאומרים, תדעו שהן אלוהות, שהרי הן לא בטלו:

עירובין ד:ח – ד:יא

פרק ד – משנה ח

לוקחין גת בעוטה מן הגוי אף על פי שהוא נוטל בידו ונותן לתפוח.
ואינו נעשה יין נסך, עד שירד לבור.
ירד לבור, מה שבבור אסור, והשאר מתיר:

פרק ד – משנה ט

דורכין עם הגוי בגת, אבל לא בוצרין עמו. ישראל שהוא עושה בטמאה,
לא דורכין ולא בוצרין עמו, אבל מוליכין עמו חביות לגת,
ומביאין עמו מן הגת. נחתום שהוא עושה בטמאה,
לא לשין ולא עורכין עמו,
אבל מוליכין עמו פת לפלטר:

פרק ד – משנה י

גוי שנמצא עומד בצד הבור של יין, אם יש לו עליו מלוה, אסור.
אין לו עליו מלוה, מתיר. נפל לבור ועלה, ומדדו בקנה, התיו את הצרעה
בקנה או שהיה מטפח על פי חבית מרתחת, בכל אלו היה מעשה, ואמרו
ימכר. **ורבי שמעון מתיר.**
נטל את החבית וזרקה בחמתו לבור, זה היה מעשה והכשירו:

פרק ד – משנה יא

המטהר יינו של נכרי ונותנו ברשותו בבית הפתוח לרשות הרבים,
בעיר שיש בה גוים וישראלים, מתיר. בעיר שכלה גוים, אסור, עד
שיושיב שומר. ואין השומר צריך להיות יושב ומשמר.
אף על פי שהוא יוצא ונכנס, מתיר.
רבי שמעון בן אלעזר אומר, כל רשות גוים אחת היא:

עבודה זרה ד:יב – ה:ג

פרק ד – משנה יב

המטרה יינו של נכרי ונותנו ברשותו, והלה כותב לו, התקבלתי ממך מעות, מתר. אבל אם ירצה ישראל להוציאו ואינו מניח עד שיתן לו את מעותיו, זה היה מעשה בבית שאן, ואסרו **חכמים**:

פרק ה – משנה א

השוכר את הפועל לעשות עמו בין נסך, שכרו אסור. שכרו לעשות עמו מלאכה אחרת, אף על פי שאמר לו העבר לי חבית של יין נסך ממקום למקום, שכרו מתר. השוכר את החמור להביא עליה יין נסך, שכרה אסור. שכרה לישב עליה, אף על פי שהניח הגוי לגינו עליה, שכרה מתר:

פרק ה – משנה ב

יין נסך שנפל על גבי ענבים, ידיחו והו מתרות. ואם היו מבקעות, אסורות. נפל על גבי תאנים או על גבי תמרים, אם יש בהן בנותן טעם, אסור. מעשה בביתוס בן זונן שהביא גרוגרות בספינה, ונשתברה חבית של יין נסך ונפל על גביהו, ושאל **לחכמים** והתירום. זה הפלל, כל שבהנאתו בנותן טעם, אסור. כל שאין בהנאתו בנותן טעם, מתר, כגון חמץ שנפל על גבי גריסין:

פרק ה – משנה ג

נכרי שהיה מעביר עם ישראל כדי יין ממקום למקום, אם היה בחזקת המשתמר, מתר. אם הודיעו שהוא מפליג, כדי שישתם ויסתם ויגב. רבן שמעון בן גמליאל **אומר**, כדי שיפתח ויגוף ותגב:

עבודה זרה ה:ד – ה:ז

פרק ה – משנה ד

הַמְנִיחַ יֵינוּ בְּקֶרוֹן אוֹ בְּסַפִּינָה וְהֵלֶךְ לוֹ בְּקַפְנֵדְרִיא, נִכְנֵס לְמִדִּינָה וְרַחֵץ, מְתָר. אִם הוֹדִיעוּ שֶׁהוּא מְפָלִיג, כְּדִי שְׂיִשְׁתֶּם וְיִסְתֶּם וְיִגַּב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כְּדִי שְׂיִפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגַּב. הַמְנִיחַ נִכְרִי בְּחִנוֹת, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא יוֹצֵא וְנִכְנֵס, מְתָר. וְאִם הוֹדִיעוּ שֶׁהוּא מְפָלִיג, כְּדִי שְׂיִשְׁתֶּם וְיִסְתֶּם וְיִגַּב. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, כְּדִי שְׂיִפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגַּב:

פרק ה – משנה ה

הִיא אוֹכֵל עֵמוֹ עַל הַשְּׁלַחַן וְהַנִּיחַ לְגִינָה עַל הַשְּׁלַחַן, וְלִגִּינָה עַל הַדְּלִבְקִי, וְהַנִּיחוּ וְיִצֵּא, מֵה שְׁעַל הַשְּׁלַחַן, אָסוּר. וּמֵה שְׁעַל הַדְּלִבְקִי, מְתָר. וְאִם אָמַר לוֹ הוּי מוֹזֵג וְשׁוֹתֵה, אִף שְׁעַל הַדְּלִבְקִי אָסוּר. חֲבִיּוֹת פְּתוּחוֹת, אָסוּרוֹת. סְתוּמוֹת, כְּדִי שְׂיִפְתַּח וְיִגּוֹף וְתִגַּב:

פרק ה – משנה ו

בְּלֶשֶׁת גּוֹיִם שְׁנִכְנְסָה לְעִיר בְּשַׁעַת שְׁלוֹם, חֲבִיּוֹת פְּתוּחוֹת, אָסוּרוֹת. סְתוּמוֹת, מְתָרוֹת. בְּשַׁעַת מְלַחְמָה, אֵלוֹ וְאֵלוֹ מְתָרוֹת, לְפִי שְׂאִין פְּנְאִי לְנִסְדָּ:

פרק ה – משנה ז

אֲמַנִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁשָׁלַח לָהֶם נִכְרִי חֲבִית שֶׁל יַיִן נִסְדָּ בְּשִׁכְרוֹ, מְתָרִים לוֹמֵר לוֹ תֵּן לָנוּ אֶת דְּמִיָּה. וְאִם מִשְׁנִכְנְסָה לְרִשׁוֹתָן, אָסוּר. הַמּוֹכֵר יֵינוּ לְנִכְרִי, פָּסֵק עַד שֶׁלֹּא מִדָּד, דְּמִיו מְתָרִין. מִדָּד עַד שֶׁלֹּא פָּסֵק, דְּמִיו אָסוּרִין. נָטַל אֶת הַמִּשְׁפָּךְ וּמִדָּד לְתוֹךְ צְלוּחִיתוֹ שֶׁל נִכְרִי, וְחָזַר וּמִדָּד לְתוֹךְ צְלוּחִיתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אִם יֵשׁ בּוֹ עֶכְבֶּת יַיִן, אָסוּר. הַמְעַרָה מְכַלִּי אֶל כְּלִי, אֶת שְׁעָרָה מִפְּנֵי, מְתָר. וְאֶת שְׁעָרָה לְתוֹכוֹ, אָסוּר:

עבודה זרה ה:ח – ה:יא

פרק ה – משנה ח

יין נסדף אסור, ואוסר בכל שהוא. יין ביין ומים במים, בכל שהוא.
יין במים ומים ביין, בנותן טעם.
זה הפלל, מין במינו, במשהו. ושלל במינו, בנותן טעם:

פרק ה – משנה ט

אלו אסורין, ואוסרין בכל שהוא. יין נסדף, ועבודה זרה, ועורות לבובין,
ושור הנסקל, ועגלה ערופה, וצפרי מצרע, ושער נזיר, ופטר חמור, ובשר
בחלב, ושעיר המשתלח, וחלין שנשחטו בעזרה, הרי אלו אסורין
ואוסרין בכל שהו:

פרק ה – משנה י

יין נסדף שנפל לבור, כלו אסור בהנאה.
רבו שמעון בן גמליאל אומר, ימכר כלו לנכרי,
חוץ מדמי יין נסדף שבו:

פרק ה – משנה יא

גת של אבן שזפתה גוי, מנגבה והיא טהורה. ושל עץ, רבי אומר, ינגב.
וחכמים אומרים, יקלף את הזפת.
ושל חרס, אף על פי שקלף את הזפת, הרי זו אסורה:

עבודה זרה ה'יב – אבות א'ג

פרק ה – משנה יב

הַלּוֹקֵחַ כָּלִי תִשְׁמִישׁ מִן הַגּוֹי, אֶת שְׁדָרְכּוֹ לְהַטְבִּיל, יִטְבִּיל. לְהַגְעִיל, יִגְעִיל.
לְלַבֵּן בְּאוֹר, יִלְבֵּן בְּאוֹר. הַשְּׁפוּד וְהָאֶסְפָּלָה, מְלַבֵּן בְּאוֹר.
הַסְּכִין, שְׁפָה וְהִיא טְהוֹרָה:

הדרן עלך מסכת עבודה זרה

מסכת אבות

פרק א – משנה א

מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי, וּמָסָרָה לִיהוֹשֻׁעַ, וַיְהוֹשֻׁעַ לְזֻקְנִים, וְזֻקְנִים
לְנָבִיאִים, וְנָבִיאִים מִסָּרוּהָ לְאֲנָשֵׁי כְּנָסֶת הַגְּדוֹלָה.
הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, הָיוּ מְתוּנִים בְּדִין,
וְהֶעֱמִידוּ תַלְמִידִים הַרְבֵּה, וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה:

פרק א – משנה ב

שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְּנָסֶת הַגְּדוֹלָה.
הוּא הָיָה אוֹמֵר, עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד,
עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוּת חַסְדִּים:

פרק א – משנה ג

אֲנִטִּיגְנוֹס אִישׁ סוֹכּוֹ קִבֵּל מִשְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק.
הוּא הָיָה אוֹמֵר, אֵל תִּהְיוּ כְּעַבְדֵּי הַמְּשַׁמְשִׁין אֶת הָרַב עַל מְנַת לְקַבֵּל
פָּרֶס, אֲלֵא הָיוּ כְּעַבְדֵּי הַמְּשַׁמְשִׁין אֶת הָרַב שְׁלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס,
וַיְהִי מוֹרָא שְׁמַיִם עֲלֵיכֶם: